

De booze Draaihals. — In een afgesloten dennenbosch hebben we 'n 20 nestkastjes hangen, die bijna alle bewoond werden door koolmeezen. Op 'n goeden keer zag ik uit een ervan witte vlokken naar beneden komen, wat nestmateriaal bleek te zijn, en toen ik het kastje genaderd was, kwam er 'n vogelkop doorsteken, z'n snavel vol pluis, haar enz. dat-ie er uit gooide. Van te voren hoorde ik 'n paar maal 'n geluid als 'n doffe „rrrr”. Toen hij mij in de gaten kreeg, ging hij er oogenblikkelijk van door en op 'n afstand hoorde ik z'n langgerekt tü-tu-tu-tu-tu-tu-tu, wat me aan 'n specht deed herinneren en ook z'n stand tegen den stam van 'n boom getuigde van die familie. Ik veronderstelde dus dat 't de draaihals was, maar daar ik van dezen vogel weinig of geen kwaad kon vinden, dacht ik me vergist te hebben, en meende met den grauwen klauwier te doen te hebben. Hij haalde alle streken uit, die Brehm ervan vertelt. In ± 1 week had hij 'n achtal nesten vernield, wat beteekende dat hij ± 40 eitjes en 8 jonge meesjes uit 't nest had gesmeten. Onder de nestkastjes, die hij geplunderd had, lag 't grootste deel van 't nestmateriaal. Van den draaihals zegt Brehm, dat hij graag oude nesten neemt, om er z'n eieren in te leggen, en in tijd van nood ook wel 'n vogel uit zijn nest verjaagt, om dat in te palmen. Maar waarom dan zooveel nesten vernield? Nu loerde hij nog op 'n drietal bewoonde nestkastjes en vloog er telkens naar toe, bleef voor 't gaatje zitten, trok met z'n snavel aan de asfaltbedekking, enz. Om paal en perk te stellen aan z'n rooverijen, ging er een met 'n geweer op de loer staan en . . . spoedig lag hij er. 't Bleek nu wel degelijk de draaihals te zijn — 2 teenen naar voren en twee naar achter — lange tong — vederkleed als boomschors en geen snavel met naar beneden gericht punt, zooals de klauwier heeft. Is de draaihals inderdaad zoo gevaarlijk of is 't hier een uitzonderingsgeval? Bijna alle boeken spreken van de nuttige „spechten”, waartoe ze dan ook den draaihals rekenen zonder voor hem een uitzondering te maken.

Misschien interesseert 't U ook te vernemen, dat hier een nestje staartmeesjes is, waar de jongen door *drie* oude gevoed worden. Polygamie? P. S. L.

Steltkluiten bij Hilversum. — Zooals in „De Levende Natuur”, jaargang 1922 uitvoerig is vermeld, werden door eerstondergeteekende eenige exemplaren van de steltkluit (*Himantopus candidus*) van 21 Mei 1922 tot 4 Juni bij de Kleine Waschmeer bij Hilversum waargenomen. Merkwaardig dat we vandaag weer 4 exemplaren van deze soort op dezelfde plaats zagen. Twijfel is absoluut uitgesloten, want ze hadden zeer lange roode pooten, die vooral in de vlucht sterk opvielen en waarvan het loopbeengewricht ongeveer in het midden lag. Verder hadden ze kop, hals, onderzij en rug tusschen de vleugels wit; de vleugels zelf zwart; rechte snavel. Het geluid leek het meest op dat van de Zwarte Stern. Wel merkwaardig, dat het bij hun verschijnen drie jaar geleden even warm was als nu.

Mochten deze vogels zich dezen zomer nog op andere plaatsen in ons land vertoonen, dan zou men ons een groot genoegen doen, dit te melden.

Hilversum, 17 Mei 1925.

F. J. NIEUWENHUIZEN Jz., biol. cand.

Kapelstraat 31.

en H. DE BRUIN.

Een witte Rhinoceros door een vrouw gered. — In „The illustrated London News” van 21 dezer, werd ik getroffen door de volgende mededeeling:

Een bericht dd. 11 dezer van Mubendi meldt, dat na een lange „safari” dicht bij de Victoria Nile, door den Hertog van York een prachtige olifant werd geschoten, welke slagstanden had van 90 Engelsche ponden en dat hij 2 dagen later er nog een schoot in hoog opgaand gras, en ook een leeuw. Het jachtgezelschap vertrok toen naar een „Rhino Camp,” waar de Hertog een mooie witte Rhinoceros velde. De Hertogin van York, die ook toestemming had een dergelijk dier te schieten, deed gratieuselijk afstand daarvan, toen zij vernam, dat de witte Rhinoceros een zeer zeldzaam dier de uitroeiing zeer nabij, en betrekkelijk ongevaarlijk is.

Gaarne hulde brengende aan deze bij uitstek sportieve Hertogin, rijst bij mij toch de vraag, waarom men haren echtgenoot ook niet tijdig heeft ingelicht. Er waren dan wellicht 2 witte rhino's gespaard!

Het is mij onbegrijpelijk, dat de Engelsche Regeering nog „permits” afgeeft tot het doden van een diersoort, waarvan er naar schatting nog ± 25 op aarde leven, zelfs aan Koningszonen! Amsterdam, 23 Maart 1925.

J. DAN. HEYBROEK.